

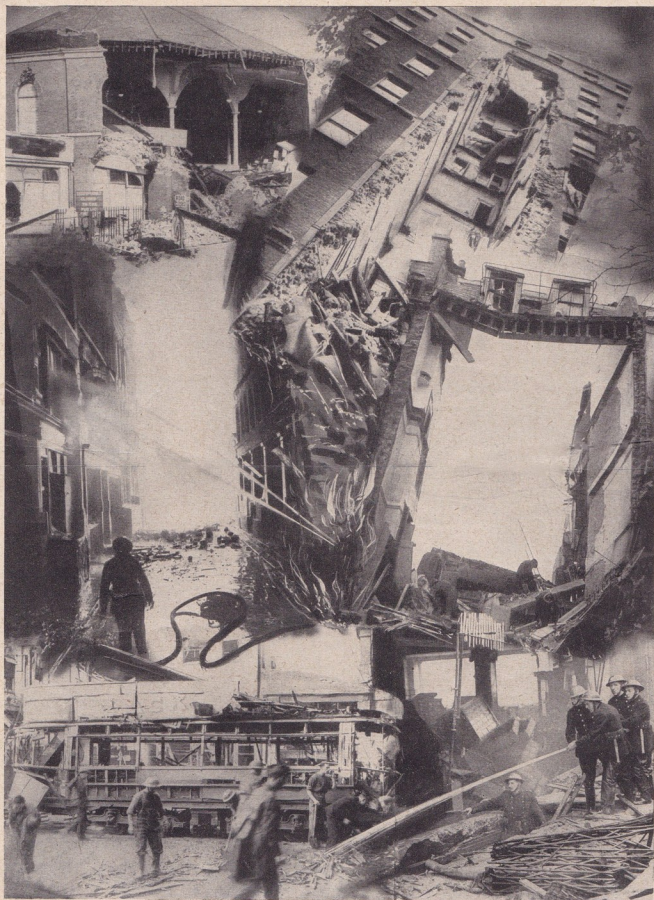
НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22

СЪДЪРЖАНИЕ:

Двамата водачи на европейската революция върху върния съюз между Италия и Германия	3
„Истина“ и истина	5
Американския неутралитет в морската война	6
Англия не е в състояние да спечели войната.	9
Кооперативното движение на югоизточните страни и мѣстото му в новия стопански редъ	9
Германската земеделска политика	11
Грижигѣ въ Германия за трудящия се на самото му работно мѣсто	15
Грижи за младежѣта, която е ангажирана въ труда	18
Най-важните предпазителни ваксинации	20
Пътуващ трансформаторъ	22

Лондонъ.

Двамата водачи на европейската революция върху върния съюзъ между Италия и Германия

Двамата водачи на европейската революция.

ДУМИ НА МУСОЛИНИ

Сътрудничеството между германскитѣ и италианскитѣ военни сили става на базата на другарския, лоялния и спонтанния солидаритетъ. Нашитѣ неприятели, които винаги сж готови да отричатъ всичко, трѣбва да знаятъ, че държането на германскитѣ войски въ Сицилия и Либия е такова, че то съответствува на достойнството на една силна армия и на единъ силенъ, великъ народъ, който е възпитанъ въ една строга дисциплина.

Военниятъ потенциалъ на Германия презъ седемнадесеттѣ военни месеци не само, че не е намалѣлъ, а напротивъ, той се гигантски увеличилъ. Единството на политическото и военно командуване е въ здравитѣ рѣце на Фюрера, ози мжжъ, който нѣкога бѣ единъ простъ доброволецъ, а днесъ рѣководи операциитѣ съ единъ революционеръ, т. е. единъ

националъ-социалистически подтигъ, който поставя въ движение всичко като се почне отъ най-висшия генералъ и се свърши съ последния войникъ. Велико-Британия въ всѣко време още единъ пѣтъ ще почувствува това.

ДУМИ НА ФЮРЕРА

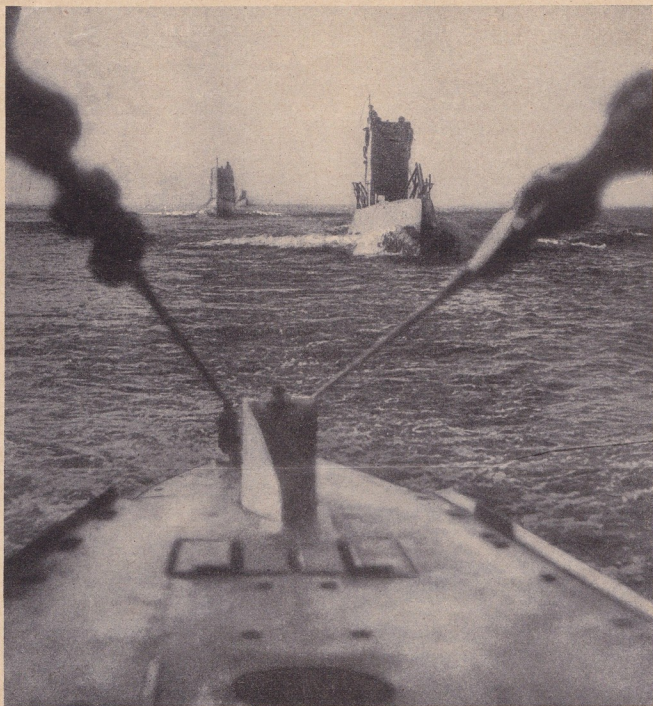
Неприятелитѣ не могатъ да разбератъ, че въ Европа две революции създадоха нѣщо гигантско, ново.

Ние знаемъ, че паралелно съ нашата революция вървѣше една друга, която взе властта много по-рано отъ нашата. Това бѣ фашистката революция, която водѣше къмъ свѣтитѣ резултати и между нашитѣ две революции съществува не само една абсолютна идентичностъ въ целитѣ, но въ тѣхния пѣтъ съществува едно другарство, което е нѣщо много повече отъ колкото предпоставената целъ да вървятъ заедно. Това не могатъ да разбератъ нашитѣ противници. Защото, ако азъ имамъ единъ посоченъ човѣкъ като приятель, азъ ще държа за тоя човѣкъ и съ това държане азъ нѣма да правя никакви търговски сдѣлки.

Не съществува съмнение, че съюзътъ на двѣтѣ революции и, особено съюзътъ който свързва двамата мжже по между имъ, е неразкъсваемъ и, че ако на единиятъ е добре, а на другиятъ е зле, то тогава ози, комуто е зле, ще бжде подпомогнатъ отъ другия. Освенъ това ние имаме единъ общъ неприятель, когото ще трѣбва да съкрुшимъ, да победимъ.

Бѣше време, когато Германия водѣше своята борба, тогава фашистка Италия, която също така бѣ останала съ неудовлетворени искания, чрезъ своето държане задържаше огромни английски морски сили, хиляди самолети и огромни сухоземни сили въ колониятѣ. Това бѣше за насъ добре.

Азъ не отдавна казахъ: нашата борба по море ще започне точно сега. Причината лежи тамъ, че ние съ нашитѣ досегашни подводници обучавахме екипажа за новитѣ подводници, които вече идатъ. Че тѣ започватъ да идватъ, въ това никои не трѣбва да се съмнява.

„Кждето и да се появатъ англичанитѣ, ние ще ги срещнемъ и ще ги биемъ....

Морската война ще започне тази пролѣтъ и свѣтътъ ще види, че Германия не е спала презъ зимата....“

(Изъ речта на Адолфъ Хитлеръ отъ 30. I. 1941 год.)

„ИСТИНА“

FAVEUR DE LA LOCALISATION DU CONFLIT (HAVAS). (Leux maigraute, est appliqué dorénavant. Et De son pe M. Geo membres n'a, a fait une dista mille apr a donne e loncé par bre des si dant, denz a qu' de se norvè M. John de l'Arne té qu'il dans la du for

Le peuple allemand n'a pas su dimanche

qu'il était en état de guerre avec la France et l'Angleterre

(De notre envoyé spécial Robert LORETTE)
ZURICH, 5 Septembre (par téléphone)
enseignements obtenus de l'Agence Havas

DE TAXI LES le des co u départe les conduc alité fran a rester à la dispos de l'auo urnir im teurs ex voitures s et ca d 15-64. ISTES E pu-

И

„Германският народ не знаеше в неделя, че се намира в състояние на война с Франция и Англия.“
в. „Пари Соаръ“ 6. IX. 1939 год.

Wöchentlich 50 Pfennig Einzel 10 Pf. Sonntags 15 Pf.

MORGENPOST

DEUTSCHER VERLAG

EXTRABLATT Sonntag, 3. September 1939 EXTRABLATT

Britisches Ultimatum abgelehnt

England erklärt Kriegszustand mit Deutschland

ИСТИНА

Британският ултиматум отхвърлен! Англия съобщава, че се намира в военно положение с Германия.
„Морген пост“ 3. IX. 1939 год.

Американския неутралитетът въ морската война

Който следъ свѣтовната война е ималъ случай да влѣзе въ разговоръ съ американци по въпроса за свѣтовната война, отъ тѣхъ е чувалъ само това: „Ние сме сега на ясно. Ние за въ бъдеще не желаемъ да бъдемъ замѣсени и да се мѣсимъ въ европейскитѣ работи, нито дори въ каква и да е европейска война. Американцитѣ' отново се изказаха за подържане на известната доктрина на нѣкогашния президентъ Монрое отъ 1823 год. която, както е известно, се изразява въ едно изречение: Америка за американцитѣ“.

На малцина е известно, че този принципъ не е пос тавенъ така еднообразно, а че той трѣбва да се подсили и съ единъ другъ принципъ, а именно: Америка да се държи на страна отъ европейскитѣ работи“. Този втори принципъ, който негласно се съдържа въ погорния, бѣ обезсилень отъ Уйлсонъ. Той въ свѣтовната война имаше една морална и голѣма човѣшка задача. С.-А. Щати бѣха единствената велика неутрална сила и имаха възможността и задължението да държатъ на основнитѣ правни принципи. Германия по начало бѣ готова и се ръководѣше въ своето морско ръководство строго съгласно правнитѣ морски норми. Англия, обаче, още въ самото начало наруши международното право. Но тъй като тя бѣ зависима въ своитѣ военни доставки отъ Америка, за американското правителство би било много по-лесно да проведѣше своята воля, ако тя държеше по-здраво за правото и справедливостта, отъ колкото за своитѣ сдѣлки. Уйлсонъ направи единъ другъ опитъ; макаръ че той, при избухването на войната въ 1914 год. не искаше участието на неговата страна въ войната срещу Германия, но може би за С.-А. Щати и за него лично да бѣ примамливо да играятъ ролята на арбитра въ работитѣ на Европа. Но споредъ неговата преценка, набѣдващитѣ сили на голѣмитѣ американски финансисти и тежката индустрия, фатално тикали страната къмъ активно участие въ войната. Когато Германия изпадна въ положение на защита противъ опасността, която се появи вслѣствие нарушението на международното право отъ страна на Англия и употреби своето оръжие — подводниците, Уйлсонъ се яви като защитникъ на между-

народното право и съ единъ строгъ и заплашващъ тонъ приписваше моралната вина на Германия, а английскитѣ нарушения на международното право той не ги и виждаше и не имъ обръщаше никакво внимание. Вещи американци потвърждаватъ, че той е използвалъ всики случаи и отдѣлни събития на германската подводна война, безъ да вземе подъ внимание фактитѣ, върху които той съвсемъ не бѣ освѣтленъ, за да създаде настроение въ общественото мнение срещу Германия. Така бѣ вече презъ 1914 год. когато на английскитѣ петроленѣ параходѣ „Луизитания“ — 1260 нищо незнаещи пѣтници, натоварени въ параходѣ който едновременно носи и военни мунции презъ военната морска областъ, пътуваха за Англия, чрезъ една вътрешна експлозия потъна и въ която катастрофа, поради английска вина и небрежностъ, загинаха много хора. Също бѣ и въ 1916 год; поради английско невнимание по отношение на Америка, тамъ бѣше се създадо вече едно лошо настроение спрямо Англия, тъй че Уйлсоновитѣ органи трѣбваше да направятъ всичко възможно, за да създадатъ настроение срещу Германия. Тогава американскитѣ посланици въ Лондонъ Паге се изказа, че само единъ втори случай „Луизитания“ може да се яви на помощъ. Тази желана възможностъ се създаде наскоро следъ това, когато параходѣтъ „Зусекъ“, който служеше като пѣтнически параходѣ, поради това, че не бѣ разпознатъ и бѣ потопень, но безъ да се даде нито една жертва, този именно случай бѣ използванъ най-рационално, за да се възбуди американското общественото мнение срещу Германия.

Цѣли две години той държа германското правителство въ положение да чака, като го залъгваше чрезъ разни отстъпки, че щѣлъ да му спести едно по-нататъшно обременяване на войната.

Не дълго следъ това, когато Уйлсонъ, като „кандидатъ на мира“ бѣ избранъ съ помощта на германски гласове за още 6 години, като председател на С.-А. Щати, той бѣ все още далечъ отъ възможността да санкционира едно решение за обявяване на война срещу Германия.

Въ своята речъ, председателя на комисията по изследване причинитѣ, които заставиха

Активна на германската военна флота въ далечните морета

Войни години: 1. Май 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Южна Африка. 2. Август 1910 г.: след изтичането на войната и изобилието от сгради, германски спомогателни кораби, срещу британски кораби, крадещи „Албанците“. 3. От 17 август 1910 г.: Топлива (слюдата срещу Англия). 4. 28 август 1910 г.: помощите на въоръжени танкови паркове. 5. Август 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Австралия. 6. 28 август 1910 г.: помощите на въоръжени танкови паркове. 7. Август 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Австралия. 8. Август 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Австралия. 9. Август 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Австралия. 10. Август 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Австралия. 11. Август 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Австралия. 12. Август 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Австралия. 13. Август 1910 г.: Германската военна флота минава обикновено в Австралия.

С.-А. Щати да влѣзатъ въ миналата война, сенатора Ньой, недвусмислено констатира, че единствената причина за намѣсата на Съединенитѣ щати въ войната сѣ били военнитѣ поръчки и търговскитѣ интереси. Това твърдение той го изнесе предъ радиото презъ 1936 год. Който и днесъ все още твърди, че причината да влѣзе Америка въ свѣтовната война противъ Германия била употребата на подводници, по добре е да сѣдне и да пише романи, защото нѣма представа за безспорнитѣ факти. Сѣщо така и Уйлсонъ бѣ на ясно по тия въпроси и въ изясненията си предъ своя часенъ секретаръ Тумулти той билъ предвиждалъ тѣзи нѣща по начало, но като ималъ предъ видъ настроението всрѣдъ маситѣ отъ американския народъ, той не билъ въ състояние да действува бърже.

Американскитѣ народъ следъ свѣтовната война се отказва отъ разбиранята на Уйлсонъ. Той не иска вече да знае нищо за партийнитѣ разбираня на Уйлсонъ за свободата на моретата. Още повече, че презъ 1937 год. следъ много обсъждания той си създаде единъ законъ за неутралитета, който по съдържание и целъ е въ съгласие съ доктрината на Монрое, за ненамѣсата на Америка въ европейскитѣ работи. Споредъ тоя законъ се забраняваше даването на всѣкакви кредити на воюващитѣ страни. Той постави задължения на президента да забранява износа на военни материяли на една отъ воюващитѣ страни. Този законъ му даваше право, а това значи, че народътъ изказа своето съгласие щото при сътветствието на параходи, принадлежащи на воюващитѣ страни, да бѣде ограничено въ американскитѣ пристанища и американскитѣ териториални води. Той позволяваше товарене на различни военни материяли само на параходи, които принадлежатъ на купувача.

Съ този законъ, съ който Съединенитѣ щати си сѣлужиха две години преди избухването на войната, тѣ направиха единъ опитъ да се запазятъ отъ опасността втори пѣтъ да бѣждатъ въвлечени въ една война за стопански интереси. Ако действително този законъ бѣ приложенъ той щѣше да изпълни своята целъ. Особено щѣха да бѣждатъ избѣгнати различни морски недоразумения, които така лесно водятъ къмъ смущения. За очудване, закона зе неутралитета отъ 1937 год. въ този моментъ е измѣненъ, точно когато той трѣбваше да

бѣде приложенъ, а именно следъ избухването на европейската война презъ септемврий 1939 год. Забраната за износъ на оръжия бѣ вдигната, за да бѣде подкрепена Англия и Франция, но не и Германия. Това се разбира ясно отъ „клаузитѣ вземи-плати“, която е прибавена къмъ закона, споредъ която оръжията ще се купуватъ въ брой и ще се превозватъ отъ параходитѣ на купувача, значи, условия, които могатъ да бѣждатъ изпълнени само отъ Англия и Франция. Това едностранчиво действие на този законъ доведе до известна промѣна въ германскитѣ противници. Англия и Франция, но то сѣщо така донесе и една неблагоприятна промѣна въ полза на американското становище. Веднага следъ започването на войната ние виждаме английски въоръжени кораби, безъ всѣкакви спънки отъ страна на американскитѣ пристанища и да излизатъ отъ тамъ натоварени съ оръжия и военни материяли за Англия, да носятъ готови машини, аероплани; даже и разрушители отъ американската военна флота, както и много тежки единици отъ сѣщата флота бѣха продавани и поставяни въ движение между Англия и Америка. И докато закона за помощта да влѣзе въ сила, който трѣбваше да се внесе въ Конгреса за одобрение, отъ американска страна се помогна съ всички срдѣства на Англия, подъ формата на нѣкаква мнима защита срещу едно германско нападение въ Атлантика. Кои сѣ силитѣ, които биха могли да възврънатъ американския народъ къмъ неговитѣ първи желания, като се иматъ предъ видъ опититѣ отъ миналата война, за сега не се виждатъ и не се знаятъ. Възможността да се печели отъ кръвта на народитѣ, така както това бѣ въ свѣтовната война, бѣше осъдена отъ американския народъ. Тази възможностъ, обаче, днесъ отново упражнява своето действие. Не само ние го виждаме така. Сѣщо и всрѣдъ неутралния свѣтъ започватъ да признаватъ опасността. Едно доказателство за това е конференцията въ Ла Плата, която дойде де едно решение преди известно време между участвуващитѣ южно-американски държави за образуване на единъ стопански блокъ, като първа стѣпка къмъ единъ митнически съюзъ на Южна Америка и изграждането на единъ фронтъ спрѣмо все повече надигания се прикритъ империализъмъ на Северна Америка.

Англия не е във състояние да спечели войната

Американска критика върху закона за английската помощ

Полковникът Линберг даде една твърде дълга преченка предъ външнополитическата комисия на сената, върху проектирания закон за помощ на Англия. Той оповести, че ако единъ день Америка бжде нападната, то отговорността ще лежи при тия, които изпращатъ оръжия отъ Съединенитъ Щати презъ океана. Единъ доказанъ фактъ е, че въздушната флота на С.-А. Щати е въ едно плачевно състояние, сухопътната армия на С.-А. Щати е малочислена и лошо въоръжена, а флотата се нуждае отъ твърде много допълвания. Противно на интереситъ и на сигурността на С.-А. Щати е да се взема въ тая борба така ярко страната на Англия, тъй като изгледитъ за една английска победа сж много малки. Затова той е противникъ на закона за даване помощ на Англия, тъй като той е единъ законъ, който води къмъ неуспѣхъ на една военна политика, а така сжщо и къмъ една неприятна диктатура въ собствената земя. Той сжщо така не вѣрва, че помощта на С.-А. Щати ще направи Англия по-силна отъ Германия. Линбергъ нарече Германия „естествената европейска въздушна сила“. Той не вѣрва, че американската въздушна сила, заедно съ английската, ще могатъ да действуватъ отъ английския островъ при равни условия при които действува Германия, която притежава толкова многобройни бази въ цѣлия континентъ. С.-А. Щати щежъ бдѣтъ заставени

да пресичатъ океана съ аероплани, съ хора, гориво и др. военни материали, като ги излата на постояннитъ неприятелски бомби и торпиди.

„Нашата политика, която правимъ въ момента“, така оповести Линбергъ, „излиза отъ предпоставката, че Англия ще спечели войната. Азъ лично, обаче, съмъ на мнение, че Англия не е въ състояние да спечели войната и щомъ не и се отдаде да я спечели, то ние ще понесемъ сами отговорността само за това, че спомогнахме да се продължи войната и съ това да се пролѣе ненуждна кръвъ и да се дойде до ненуждни опустошения.“

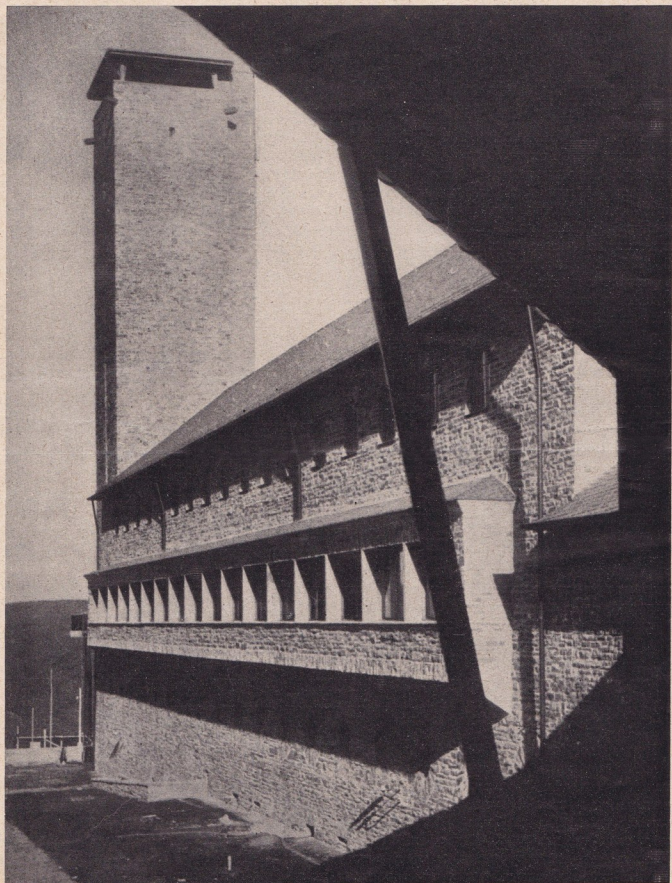
По-нататкъ Линбергъ оповести, че презъ времето на полския походъ е съществуваа възможность за Англия и Франция да отложатъ за още известно време войната, до като се въоръжатъ достатъчно. Когато Англия и Франция обявиха войната на Германия, то тѣзи две страни нѣмаха ни най-малкия изгледъ да помогнатъ на Полша. Линбергъ билъ още тогава на мнение, че войната за Англия и Франция, ще бжде една катастрофа. „Това се случи съ Франция и азъ смѣтамъ, че и съ Англия нѣма да бжде друго яче“.

На единъ въпросъ на сенатора Томасъ, Линбергъ натъртилъ, че ако Франция е знаела, че С.-А. Щати нѣмаше да влѣзатъ въ войната и ако не се е надѣвала на американски войски и американски материалъ, не би обявила война на Германия.

Кооперативното движение на югоизточнитъ страни и мѣстото му въ новия стопански редъ

Въ момента, въ който капиталистическото развитие застраши стопанската свобода на малкитъ земеделски народи, може би по инстинктъ, а може би и по ясно убеждение, тия страни преминаха къмъ нови форми за стопанско организиране. Макаръ идеята за взаимопомощта да се роди въ западна Европа, тия най-добре бѣ посрѣщната въ малкитъ страни. Особено пъкъ следъ свѣтовната война или най-добре, следъ кризата въ земеделскитъ

произведения отъ периода 1929 год. до 1934 год. стопанствата на тѣзи страни почувствуваха една смъртна опасность и натрупанитъ спестявания въ селскитъ земеделски кооперации бѣха хвърлени въ една борба съ последицитъ отъ тая криза. Това бѣ единъ знаменателенъ фактъ. Тая криза бѣ кулминациона въ развитието на капиталистическото производство и тъкмо борбата на селскитъ земеделски кооперации се подчертава като най-сѣще-

Училището в което се подготвяват водачите в национал-социалистическата партия в Германия

ствено събитие против тия аномалии въ икономическия животъ. Следъ преминаването на тая периодъ, обаче, не толкова икономическитъ, колкото моралнитъ резултати отъ тая борба утвърдиха все подълбоко убеждението, че тая стопанска форма, при случай ще може да играе една твърде съществена роля въ общественото организиране на малкитъ народи. Днесъ това движение е вече толкова нарастнало, шото то, каквото е напр. въ България, започва да се очертава като най-важниятъ стопански факторъ и единствено мѣрдавенъ за нуждитъ и производственитъ възможности на земеделското стопанство.

Следъ като успѣхитъ на това движение сж на лице и следъ като тая форма така добре се усрѣжда въ икономическия животъ на тия страни, никой, който е убеденъ въ справедливостта на единъ бждещъ стопански редъ въ Европа, нѣма да има дързостта да посѣгне на тѣхъ, за да ги унищожи.

Оснoвнитъ на бждещиятъ стопански редъ въ Европа, лежатъ въ убеждението и въ вѣрата на народитъ, че капиталистическото състояние ще бжде замѣстено съ едно сътрудничество. Посрѣдникътъ между производителъ и консуматоръ, най-характерниятъ белегъ на капиталистическото и либерално стопанство, вече не ще има такова, мѣсто, каквото имаше до сега, защото народитъ ще се търсятъ непосредствено. Именно въ тая възможность лежи мѣстото на кооперативното движение, предимно на селско-земеделското, чийто задачи вече напускатъ тѣсната форма на чисто кредитната си дейность и все повече и повече се

задѣлватъ въ стопанския животъ на народитъ си.

Отъ България иде идеята за кооперативно обработване на земята. Отъ тамъ иде и идеята за всестранно коопериране не само на стопанството. Нѣщо повече: отъ тая страна се надигатъ вече гласове за „кооперативна държава“. Какво точно трѣбва да се разбира това, не е наша работа да разсждаваме. Може би подъ тая форма се крие нуждата да се премине къмъ ново държавно организиране. Но онова, което може да интересува всѣки приятелъ на европейскитъ народи, е обстоятелството, че новитъ европейски идеи не влизатъ въ противоречие съ кооперативната мисль и практика. Защото, това което Германия върши по чисто държавенъ пѣтъ въ борбата си спроти капитализма и либерализма, това вършатъ кооперациитъ въ земеделскитъ страни.

Ако земеделското кооперативно движение днесъ може да бжде мѣрдавно за организирането на единъ нови начала на земеделското стопанство съ цель да се направи по-производително отъ една страна и отъ друга, отстранявайки посрѣдника между производителъ и консуматоръ може да внесе повече социална правда въ разпредѣленieto на социалния продуктъ, то това движение заслужава една здрава грижа и всестранно поощрение. Въ това отношение може да се очаква, че именно това движение, което е така характерно за нѣкои югоисточно-европейски страни, ще намѣри едно достойно мѣсто въ бждещия стопански редъ въ Европа.

Германската земеделска политика

Германската земеделска политика съставлява едно отъ първостепеннитъ постижения на националъ-социалистическото строителство въ Третия Райхъ. Чрезъ тая политика се извърши единъ същественъ преходъ отъ капиталистическата форма на земеделското стопанство къмъ неговата националъ-социалистическа форма и то въ едно време, когато либерализмътъ не бѣше още залгзълъ и когато националъ-социалистическото строителство стоеше подъ подозрителното око на либерална чужбина. Тая политика днесъ, особено презъ

време на войната, даде доказателства, че водачеството въ стопанството надвишава организационната мощъ на старата либерална система.

Националъ-социализмътъ пристѣпи къмъ земеделското стопанство и къмъ селското население съ следнитъ канстатации:

1. Земеделското население е физическиятъ изворъ на национални сили; отъ него се подмладява и възобновява организмъ на народа чрезъ единъ непрекъснатъ притокъ отъ непохабени хора.

За да се осигури жетвата в Германия, всички съсловия и хора от всички възрасти се притичват на помощ на селянина.

2. То се отличава с безусловна национална непоколебимост, с любов към родината и с духът за отбрана.

3. Най-естие то принадлежи към най-буйните извори на стопанска сила, защото създава с своите произведения най-важните външни предпоставки за самостоятелно политическо съществуване.

Това основно значение на земеделското население напълно оправдава грижливото насърчение което Германия оказва на своето селско население и на своето земеделие. Това насърчение цели да се изрази в три направления:

1. Към запазване и увеличаване на земеделското население.

2. Към събиране и направляване на земеделското производство и

3. Осигуряване и заздравяване на земеделското стопанско ръководство.

Запазването и увеличаването на селското население е предмет и грижа на политиката за заселването и закона за наследствеността на селското стопанство.

Политиката за заселването на германски земеделски области с селяни не е нова, но в сравнение с миналото, днешните постижения са неизмърими. Тукъ се касае за масово колонизиране на земи, които най-напредъ се оти́ха от морето, блатата, пустъщени области, мочурища и пр. а по-сетне и от новопридобитите източни области. Германия, в противовес на Англия, и в миналото е държала да запази едно голямо количество земеделско

население. Въпреки индустриализацията от миналото столетие, до днесъ Германия запази една голяма част от своя народъ в селата, което възлиза на 21% от цялото население. Независимо от това, новата политика на насърчение на сръдните стопански съществувания донесе едно по-правилно разпределение на земята. И днесъ 77% от земеделските стопанства, в границите на стария райхъ, се намиратъ подъ държавното ръководство и само 20% се пада на стопанствата съ повече отъ 1000 хектара; на дребните, до 2 хектара, се пада 3%.

Днесъ, обаче, заселването на земеделците става въз основа на новия принцип: германска област може да се заселва само отъ германски селяни. Само този получава така нареченото свидетелство „за ново земеделство“, който е отъ германски произходъ, съ честни качества, наследствено здравъ и същевременно способен да ръководи едно земеделско стопанство. Съ този принципъ се разкри върховната

Селското съсловие отново се цени и схваща като жизненъ изворъ на нацията. (Праздникъ на жетвата въ Рюкебергъ.)

цель на германската земеделска политика, а именно: да се запази германската земя за германеца. Въз основа на този принцип Фюрерът извърши заселването и на балтийският германски земеделци от Волиния и Галиция, които напълно отговарят на поставените условия.

Вторият принцип въ заселването на земеделците се състои въ това да се създаде на тѣзи селяни за всички времена една достатъчна основа за съществуване.

Въ духа на тѣзи принципи германската земеделска политика успѣ да засели върху гъсто населената германска територия от стария райхъ кръгло 80,000 нови германски селски стопанства и чрезъ придаване на земя, тя осигури възможността за съществуване и на други 165 хиляди малки земеделски стопанства.

Една от първите задачи на национал-социалистичкото правителство въ тая политика бѣ да създаде една необходима народностна връзка между земеделеца и земята и да ги свърже въ единъ браколюбенъ съюзъ. Това дѣлобѣ извършено чрезъ закона за наследствеността на стопанството. Смыслътъ на този законъ по единъ класически начинъ се изразява въ предговора на закона, който гласи:

„Правителството на Райха иска да се подържатъ старитѣ германски наследствени обичаи, за да се запази селячеството като родовъ източникъ на германския народъ. Селскитѣ стопанства трѣбва да бждатъ запазени отъ тежки задължения и разпокъсване при наследяването, за да останатъ завинаги като наследство на народа въ рѣцетъ на свободнитѣ земеделци. Трѣбва да се действува за едно разпредѣление на голѣмитѣ селски стопанства, понеже едно голѣмо число годни за съществуване малки и срѣдни селски стопанства, разпредѣлени равномерно, по възможностъ изъ цѣлата страна, представляватъ най-добрата гаранция за запазването на единъ здравъ народъ и държава.

Поради това правителството на Райха е издало специаленъ законъ, чиито основни мотиви сж:

Наследствено стопанство е всѣка земеделска и горска собственост, най-малка необхо-

Подъ закрилата на закона за наследствеността на селския имотъ, старата, свързана съ земята селска култура остава непожтната.

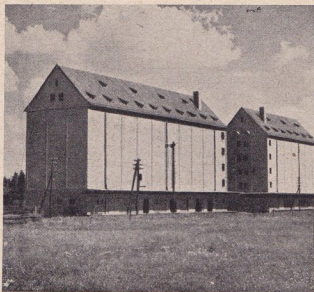
дима за препитание нива и най-голѣма 125 хектара, ако тя принадлежи на едно способно за селски трудъ лице.

Собственикътъ на наследственото стопанство се казва селянинъ. Селянинъ може да бжде само този, който е отъ германско поданство, отъ германска или сродна кръвъ и притежава честни качества. Наследственото стопанство преминава въ рѣцетъ на наследниците недѣлимо. Правата на сънаследниците се ограничаватъ върху останалото състояние на селянина. Потомците, които не важатъ като наследници, получаватъ професионално образование и биватъ снабдявани съ необходимото, съобразно възможноститѣ на стопанството. Ако тѣ изпаднатъ въ нужда, не по лична вина, ползуватъ се отъ правото да се върнатъ въ родното си мѣсто.

Наследственото право не може да бжде отрѣчено или ограничено по причина на смъртъ. Наследственото стопанство е по принципъ ненакърнимо и не може да бжде обременявано съ задължение“.

Вторият дълъг от германската земеделска политика обхваща синтезирането и влияването на земеделското производство. Във това отношение се тръгна по принципа, че производството на собственото земеделско народно стопанство трябва да се засили до толкова, щото да достигне възможно най-големия максимум на продоволствие от собствената земя. Ето защо тук се наложи насърчаване и подпомагане на земеделското производство поради две причини: 1. За да се осигури основата за съществуване на земеделците въ въ интереса за запазване на народа и 2. За да се осигури прехраната на народа, въ интереса на националната независимост.

Една необходима мърка трябваше да се вземе за засилване на плодородието на земята. На всички е известно, че германската земя е една от най-неплодородните. Но върху нея бяха съсредоточени волята и труда на земеделците, волята и ума на научния работник и техниката и днес Германия е първата страна въ свѣта по добивъ отъ единица площъ. За тая цел бяха дадени и се даватъ

Въ тѣзи образцови складове се запазватъ житнитѣ резерви на Германия.

постоянно финансови помощи отъ държавата, а въ много случаи тия помощи се даватъ и въ натура, както е случая съ германската трудова повинност, която често пъти се явява на помощ на земеделците. Засилването на изтощената земя чрезъ преораване, планомерно засѣване и систематическо наторяване се извършва отъ самия селянинъ и то по указанията на модерната наука и съ помощта на модерната индустрия. Тукъ, обаче, особенъ дълъг се пада на химическата наука, която успѣ да тласне германското земедѣлие къмъ възможно най-високата производителностъ.

Все къмъ тия мѣрки трябва да се отбележатъ и грижата за земеделска просвѣта, както и квалифициране на земеделски работници, макаръ че 88% отъ трудящите се въ стопанството сж членове на семейството, но все пакъ 17% отъ ангажиранитѣ въ земеделския трудъ лица сж работници чужди на земеделското семейство.

Къмъ увеличаването на производството трябва да се прибавятъ помощта на машинитѣ, подобряване и отглеждане на посѣвитѣ и развъждането на домашнитѣ животни въ опитнитѣ станции, които твърде интензивно подпомагатъ земеделците въ правилния подборъ на семената и въ методитѣ му при отглеждане на животнитѣ. Благодарение на тия грижи Германия, макаръ да бѣ загубила 15% отъ своята обработваема площъ чрезъ Вер-

Земеделскитѣ опитни станции въ всички области на Райха, чрезъ своитѣ изследвания, създаватъ основитѣ за интензивно използване на почвата.

сайлския диктатъ, тя успѣ презъ 1937 год. отново да достигне производството въ земеделското стопанство отъ 1914 год.

Наистина всички тия опити и тия мѣрки които германското рѣководство взе за засилване на земедѣлнето, нѣмаше да дадатъ никакъвъ резултатъ, ако не се следваше до край. Доходътъ на селянинътъ е въ зависимостъ отъ пазара. Налагаше се да се тури редъ въ пазарнитѣ условия, като се въведе редъ въ прехраната, да се отстранятъ спекулата съ ценитѣ на земеделскитѣ произведения и да създадатъ стабилни цени. И всичко това да стане така, че тягестата да не падне пъкъ на онзи многоброенъ консуматоръ който сѣдѣ временно има и най-малки доходи — градския работникъ. Това стана възможно, като земеделското стопанство бѣше подчинено на стопанския планъ и бѣ рѣководено както въ начина на производството, така и въ начина на постѣва и отглеждане на домашнитѣ животни, а така сѣщо и бѣ направлявано съобразно общитѣ нужди на страната. Съ една дума земеделското стопанство се подчиняваше на общия

планъ за организиране на прехраната на народа.

Най-сетне земеделското стопанство бѣше включено въ общото национално стопанство на Райха и се подчини на сѣщитѣ основни принципи, както и другитѣ клонове. Така стана възможно, штоу чрезъ съживяване на вътрешнитѣ обороти да се увеличатъ приходитѣ на земеделеца и при твърдитѣ цени, които не се влияятъ нито отъ времето нито отъ международнитѣ колебания, селянинътъ можа да постигне единъ постояненъ и стабиленъ доходъ.

Въ това отношение днесъ германскитъ селянинъ е не само най-щастливиятъ селянинъ, но той вече е динъ примѣръ и за останалия свѣтъ. Бѣгството, безконтролното бѣгство отъ селото къмъ града не сѣществува; подценяването и усърбителното отношение на полунинтелегенцията къмъ труда на селянина не сѣществува, нѣщо повече, селянинътъ; повече отъ всѣкога се чувствува едва ли не най-обичиятъ братъ въ голѣмото семейство на германската нация.

Грижитѣ въ Германия за трудящия се на самото му работно мѣсто

Социалнитѣ грижи за трудящитѣ се по принципъ изхождатъ отъ съзнанието, че всички, които принадлежатъ къмъ едно предприятие лица образуватъ една другарска общностъ. Водачътъ на предприятието трѣбва да бѣде образецъ за всички. Затова рѣководителътъ на всѣко предприятие е задълженъ по закона за уреждането на националния трудъ „да се грижи за доброто на своитѣ подчинени“. Това на практика означава, че рѣководителътъ на предприятието доказва своята деятелностъ въ духа на горното задѣлжение само тогава, когато, независимо отъ задѣлженията които произтичатъ отъ законитѣ и разпоредбитѣ за социалното подпомагане на трудящитѣ се, самъ, по своя инициатива прави всичко възможно за подигане нивото на живота на своитѣ подчинени. Въ рамкитѣ на наредбитѣ, които се предписватъ на всѣко предприятие въз основа на горния законъ, рѣководителътъ на предприятието е задълженъ отъ време на време да съобщава за предвиденитѣ отъ него

подобрения. Тѣзи оподобрения обхващатъ законнитѣ отпуски, извънредни добавки за проявена дейностъ, помощи при женитби, помощи за пѣтувания за почивки и пр. и пр.

Сѣщо така и въ производствената борба рѣководителътъ на предприятието трѣбва да доказва, че той действително е разбралъ своето мѣсто и назначение въ германския трудовъ животъ. Тази борба не е нѣщо като стопанска конкуренция между две еднакви по родъ и видъ предприятия. Въ тази борба всички принадлежащи къмъ предприятието взематъ участие общо. Успѣхитѣ на предприятието въ техническо и стопанско отношение сѣ решаватъ факторъ за неговото отличие като примѣрно предприятие и единствена мѣрка за тая примѣрностъ си остава социалната грижа за трудящитѣ се въ предприятието.

Може да се отбележи като правило, че една страна, която е признала труда като единствено благородство, тя държи и на това, че мѣстото където се упражнява тоя трудъ да

Общната почивка се прекарва въ специалните красиви градини на самото предприятие.

бже пригодно за труда. Подъ паролата „красота въ работата“ хиляди германски предприятия въ последните години добиха единъ свършено другъ изгледъ. Образцова чистота въ работилниците, добра свѣтлина и въздухъ въ всички помѣщения, примѣрни предпазителни мѣрки срущу злополука, приятни трѣвисти площи и цѣтни украшения, бани и душеве, чисти помѣщения за преобличане, санитарни помѣщения, спортни игрища близо до фабриките, топла обща храна въ хубави и чисти другарски зали за общитѣ и пр. Така се представятъ днесъ предъ очите на всѣки германски работнически помѣщения. Точно тази грижа въ областта „красота и трудъ“ подигна самочувствието и радостта на германския работникъ, за да твори днесъ съ този особенъ мащабъ.

Повишената радостъ отъ труда и за труда води като послѣдствие следъ себе си и една повишена производителностъ. Тамъ вждето

специалните предпоставки за тази производителностъ липсватъ, намѣсва се Германския работнически фронтъ чрезъ така наречената занаятчийска подготовка. На основание на тази подготовка и постигнатите практически познания, всѣка година милиони работници участвуватъ въ състезанията на различните занаяти. Германскиятъ работнически фронтъ не се задоволява само съ това да отличава само съ съответните похвали отличилите се въ състезанията работници-занаятчии, а отличилите се въ тѣзи състезания ставатъ предметъ на всестранна подкрепа и поощрения съ всички възможни сръдства. Тѣзи победители въ занаятчийските състезания се взематъ и се пращатъ да следватъ разни по-горни специални училища, държавни приложни академии и даже университети. Разноските по образованието на тѣзи отличили се работници се поематъ отъ Германския работнически фронтъ и отъ ръководителите на съответните пред-

приятия, от които изхожда победителът въ състезанията. Освенъ безплатното образование, следващият тия училища получава и едно съответно месечно възнаграждение, което да покрива всичките му разходи за издръжка на живота му. Въ много случаи днес се срещат майстори, инженери, архитекти и др. които до преди няколко години бѣха обикновени работници и нѣмаха никакъвъ изгледъ за такъвъ успѣхъ. Този подборъ на най-добрите и тѣхното целесъобразно настрѣчаване се подкрепя здраво чрезъ научните изследвания, каквито днесъ въ Германия се практикуватъ най-широко. Изборътъ на занаята за всѣки отдѣленъ случай става чрезъ едно системно занаятчийско ръководене. По възможностъ никой германски работникъ не трѣбва да избира единъ занаятъ, отъ който, при известни обстоятелства той може да се откаже отъ него.

Особено внимание се отдава, въ рамките на социалните грижи, на здравното състояние на германския работникъ. Почти всѣко по-голямо предприятие има свой собственъ лѣкаръ. Задачата на тоя лѣкаръ се състои изключително въ това, да pazi здравето на всѣки работникъ въ предприятието и да отстранява предварително всички опасности за заболяването на работниците. Германското държавно ръководство знае, че работната сила на нацията представлява най-голямото имущество на народа. За запазване именно на това национално имущество, то трѣбва да поддържа работната сила.

Погледнато отъ тази точка, далновидниятъ може да разбере, защо се отдава толкова голямо внимание на грижите за жилищата въ Германия. До сега сж построени хиляди здрави и хигиенични жилища за трудящите се, както отъ Работническия фронтъ, така и отъ самите предприятия. Новото нареждане, че за въ бъдеще ще се строятъ за германските работници жилища съ 3—4—5 стаи, е като резултатъ на едно петгодишно изследване.

Много естествено е, че германскиятъ работникъ, по край помѣнатите до сега мѣрки за неговото социално подпомагане и професионална подготовка, следи съ интересъ и попитката съ развитието на неговата заплата. До сега, добре или зле, трѣбваше да се търпи известно непостоянство въ заплатите. Защото

най-важната задача на държавното ръководство отъ 1933 год. насамъ бѣ да настани на работа 7 милиона безработни въ производствения процесъ на нацията и въвеждането на предпазните мѣрки противъ нея. Съ огледъ на тази грамадна двойна задача, трѣбваше да се премахнатъ всички стопански сътресения. Забрани се всѣкакво безконтролно покачване на цените, а отъ тукъ и покачването на заплатите стана невъзможно. Само тамъ където се констатираха явни неправди и неспособности, бѣха повишени заплатите чрезъ намѣсата на висшите контролни институции.

Бъдещата политика съ заплатите ще носи печата на справедливостта и тенденцията къмъ изравняване. Който работи много и дава особена производителностъ, трѣбва да получи една по-голяма заплата. Въ бъдещиятъ новъ редъ на заплатите въ Райха, рудокопачътъ ще бѣде оизи, който ще получава най-голяма заплата. Съ това се премахва сѣществващитъ до 1933 год. тарифи, които бѣха явно несправедливи.

Короната въ социалните грижи за германския работникъ ще бѣде обаче замѣстването на досегашната система въ осигуровките, чрезъ новото дѣло по осигуровките за старостъ на германския народъ.

За отбелязване е принципътъ, че нѣма областъ въ която социалната грижа за работника да не е надникнала и да не се е разпрострѣла. Германскиятъ работникъ днесъ е най-почитаниятъ човѣкъ въ държавата. Вследствие на това, едно особено почетно правосъдие бди постоянно, щото неговата честъ да не бѣде накърнявана. Германскиятъ работникъ не е училъ право. Поради това Германскиятъ работнически фронтъ му гарантира безплатна правна защита относно въпроси по неговата работа, спорни въпроси по обществените осигуровки и въ областта на данъчното право. Заради това държавата се грижи за него, щото той да не бѣде претрупанъ съ данѣщи. Тази грижа се изразява така, щото единъ работникъ съ три деца, въобще не плаща никакъвъ данѣкъ.

Германскиятъ работникъ знае да цени тѣзи грижи. Въ всички досегашни допитвания, а също така и за войната, той доказа, че може да носи почетната титла на „най-бедния, но най-вѣрниятъ синъ на своя народъ“.

Грижи за младежта, която е ангажирана въ труда

Основният на социалната грижа за младежта, която е ангажирана въ труда сж:

1. Закона за закрила на децата отъ 30 април 1938 год.

2. Издаденитъ наредби отъ Работническия фронтъ за поощряване на младежта.

Най-важниятъ принципъ за тая грижа е: всички младежи тръбва да бждатъ възпитавани духовно и физически, за да станатъ здрави граждани, защото защитата на децата е защита на народа!

Работата на младежта не се оценява отъ гледна точка на рентабилността. Младежта е носителка на националното бждеще и съответно на това тръбва да бжде възпитавана, чрезъ грижи и мърки именно за това нейно предназначение.

Законътъ за защита на младежта отъ 30 април 1938 год. бѣ създаденъ да пази работната сила на подрастващия човѣкъ, като най-ценното благо на германския народъ.

Основнитъ мотиви на закона сж приблизително следнитъ:

1. Забрана на децата да работятъ.

2. Младежитъ се запазватъ чрезъ ограничаване на работното време и забрана на нощна работа и отъ прекомерни изисквания.

3. Осигурява се необходимото свободно време за младежитъ за по-нататъшно занаятчийско и професионално образование, за тѣлесно укрепване, за развитието на личността и за държавно-политическо възпитание.

4. Гарантиране на отпуската на младитъ и нейното смислено и целесъобразно използване.

Споредъ този законъ за дете се смѣта всѣки младежъ, който не е навършилъ 14 годишна възраст. Младежъ-пъкъ всѣки, който се намира между 14 и 18 годишна възраст. Съ това е ясно разграничена и определена детската и младенческата възраст.

Споредъ този законъ детскиятъ трудъ по принципъ е забраненъ. Изключения сж позволени само въ следнитъ случаи:

1. За деца подъ 12 години.

При музикалнитъ и театрални представлени; при снимане на филми е позволено само

въ изключителни случаи за деца подъ 12 години, ако е доказано, че сж взети специални мърки за запазване на здравето на децата.

2. За деца надъ 12 години.

Позволено е лека работа само въ търговските предприятия, за пренасяне на стоки, расилни и пр. Работното време, обаче, не може да бжде повече отъ 2 часа и ваканцията — 4 часа. Забранена е работата за децата въ недѣлни и празнични дни.

Дневното работно време за младежта не тръбва да надвишава 8 часа. Работнитъ часове при занаятчийското училище тръбва така да се нагодятъ, щото да влѣзатъ въ работното време. Изключения сж позволени само въ извънредни случаи. Това значи, че повече работа може да се допусне само тогава, когато ще тръбва да се предотвратява нѣкаква опасност.

Законътъ за младежта уредоглирва сжщевременно и въпроса за почивката и паузитъ презъ работното време. Забранено е на младежта да бжде ангажирана въ работа презъ нощта отъ 20 часа до 6 часа сутринта. Отъ тѣзи постановления на закона сж освободени само твърде малко занаяти, като напр. цирацитъ въ ресторантитъ, келнеритъ готвачитъ, хлѣбаритъ, както и участващитъ въ музикалнитъ и театралнитъ представления. Но и при тѣзи изключения сж взети подъ внимание особени граници до които тръбва да се простиратъ работодателитъ, тъй като работата за младежта следъ 22 респективно следъ 24 часа е абсолютно забранена.

Ангажиране на младежта въ предприятия, където има опасностъ за здравето имъ е забранена.

За всѣка календарна година въ която единъ младежъ е работилъ повече отъ 3 месеци има право на отпуска. Най-малката отпуска възлиза:

за младежи подъ 16 години — 15 работни дни, за младежи надъ 16 години — 12 работни дни. За да бждатъ изпълнявани предписанията на закона смислено и целесъобразно, повѣренъ е подъ контролата на Работническия фронтъ. Социално-възпитателната работа на Работническия фронтъ въ предприятията успѣ

Снимка от държавния занаятчийски конкурс в Германия за професионално усъвършенстване на младежта и германските работници и работнички.

относно отпуската што на практика сѝ гарантирани следниот отпукси:

18 дена отпукса за младежи до навършени 16 години;

15 дена отпукса за младежи до навършени 17 години;

12 дена отпукса за младежи до навършени 18 години.

Отдѣлението за младежта при Работническиот фронт при всички случаи сѝтрудничи сѝ Работническиот фронт при грижитѝ му за зашитата и доброто на трудящата се младеж. Това сѝтрудничество се изразява вѝ организиране на забави, вѝ предпријати, на сѝрдчавање на тѣлесниот упражнення презѝ паузитѝ вѝ работното време, при сѝздавање на тарифи наредби и при всички мѣрки, които се вземат за здравеопазването.

Една сѝществена частѝ отѝ грижата за трудящата се младеж е занаятчийското въз-

питание. Коренѝт на тая грижа е дополнителната професионална подготовка. Тя обхваща по отдѣлно:

Работническа общност за посрѣдничество при разширявање на знанијата вѝрху занаята; Другарски упражнення за специализиране на занаята;

Специални реферати и посѣщения на предпријатијата;

Стопански пѝтувањия;

Конкурси по специалноста и посѣдување на изложби отѝ специалноста.

За да може занаятчийското възпитание да бѝде развито сѝ успѣх, често пѝти при избора на занята става промѣна вѝ занаята. Това значи: трѣбба да се земе под внимание дали сѝответното лице, което има единѝ занаят нѣма качества за другѝ занаят. Сѝ това се отстраняват заблудитѝ при определјане и подбора на занаята.

На върха на всички грижи за младежа-работник, стои държавния занаятчийски конкурс. При този конкурс взимат участие и възрастни, обаче въ преобладаващо число е младежки елементът. Какво внимание е обрнал трудящият се народ на тия държавни занаятчийски конкурси показва числото на участващите. На първият държавен занаятчийски конкурс въ 1934 год. възха участие 500.000 трудящи се, а на шестия държавен занаятчийски конкурс презъ 1939 год. — 3.600.000 отъ които 2.500.000 младежи.

Всѣки участникъ въ тия конкурси има възможността, възъ основа на своята добра работа, да стане мѣстенъ, гау или райхспобедителъ. Задачитъ за решение сж подѣлени и изготвени въ 10 класа.

Този, който е станалъ победителъ въ държавния занаятчийски конкурсъ ще бжде поощряванъ въ неговия напредѣкъ въ занаята му. Повечето отъ победителитъ произхождатъ отъ такива социални срѣди, където сж постигнали своитъ професионални успѣхи само възъ основа на собствени срѣдства. И ето, че тукъ се намѣсва Германскитъ работнически фронтъ, който вече дава срѣдства за по-ната-

тъшното професионално и занаятчийско усъвършенствуване на победителитъ. Кѣмъ него идватъ помощитъ отъ обществени срѣдства, както и помощитъ на съответнитъ предприятия.

Поощрението на победителитъ става по най-различни начини. Преди всичко дава се възможностъ на победителитъ да продължаватъ своето образование въ специални училища, академии и университети. Това образование не трѣбва да създава финансови грижи на победителя. Затова по принципъ издрѣжката и научнитъ помагала сж безплатно. Освенъ това тѣзи ученици получаватъ пари за издрѣжка на всѣкидневнитъ си нужди. При избора на училището се взема подъ внимание не само наклонността на ученика, но тази наклонностъ ще трѣбва да се подчини на принципа: по-добре единъ майсторъ-занаятчия, отъ колкото единъ лошъ академикъ.

Ясно е, обаче, че германската трудяща се младежъ намира точно въ държавния занаятчийски конкурсъ едно срѣдство, за да подобри своя животъ, което потвърждава и възгледа, че въ пробуждането на собствената енергия се намира най-сигурната основа на всѣка социална политика.

Най-важнитъ предпазителни ваксинации

Идеята за борба противъ заразителни болести чрезъ изкуствено заболяване отъ самитъ болести, които отъ после ставатъ срѣдство за предпазване отъ ново заболяване не е нова. Тя съществува въ лѣчебнитъ опити на много народи още отъ вѣкове. Най-очевиденъ е случая, обаче, при едрата шарка (Woriola). Тази болестъ, за която се знае, че е пренесена въ Европа презъ VI вѣкъ следъ Хр. отъ сарацинитъ, при своето появяване носѣше страшни поражения. Наблюдателитъ, обаче, схванаха, че единъ оздравѣлъ вече отъ тая болестъ, втори пѣтъ не боледува. И съ право се смѣташе, че заразяването отъ тая болестъ, вече изключва второ заразяване.

Отъ тия резултати при наблюденията върху тази болестъ се развиха редица опити чрезъ които се дойде до убеждението, че трѣбва така да се постѣжи, щото по нѣкакъвъ начинъ да се предизвика едно изкуствено леко заболяване отъ тая болестъ, за да може да се изгради единъ здравъ имунитетъ срещу ново заболяване. Така се дойде до изкуственото развъждане на бацила, който причинява едрата шарка и чрезъ изкуственото му вкарване въ тѣлото на малкитъ деца, ставаше вече възможно предпазването на децата отъ сложни и тежки заболявания. По този начинъ още въ 18 вѣкъ въ Европа бѣха открити много ваксинации, обаче не се взе тогава въ предвидъ, че всѣки

ваксинирант, при появата на болестта, е отново способен да разпространява заразата. Така откритата защита против смъртоносното заразяване от едрата шарка, се превърна във проклятие за ония мѣста, където се намираше ваксинирания.

Но още през същия вѣкъ, селяните от Шлезвиг Холщайн узнаха, че говеждата сипаница, която се появява по вимето на кравицѣ, също така се предава на хората, по тази болест вече се проявява въ хората подъ съвсемъ лека форма и следъ оздравяването на леко болѣлния отъ тая болест вече става неуязвимъ за по-нататъшно заразяване. Следъ като тѣзи опити на народната медицина бѣха изпробвани отъ лѣкаритѣ и нейното действие бѣ провѣрено по всички посоки и по всички точки бѣ по твърдена, можа да се развие методата за ваксината противъ Вариолата (Едрата шарка). Това стана въ началото на 19 вѣкъ и днесъ той методъ за предпазване отъ тая тежка болест се еднакво прилага въ всички страни по свѣта. Но докато това предпазно сръдство да дойде до общо употребление, трѣбваше да се открие една нова метода по която да стане възможно съхраняването на бацила, който причинява говеждата шарка, за да го имаме при всички обстоятелства и въ всѣко време готовъ въ достатъчно количество. Това стана така: отъ пришката която се появява върху ржката на едно ваксинирано дете се взема секрещия и съ тая секрещия се ваксинира едно теле. Отъ произлѣзлата върху телето ваксинирана пришка вече можеше да се взема съответна секрещия и съ нея можеше вече да се ваксиниратъ децата по-нататъкъ.

До като системната борба противъ едрата шарка да стигне до своето най-високо развитие, десетилѣтия наредъ трѣбваше да се събиратъ опити и пионеритѣ въ тая областъ трѣбваше да преживяватъ хиляди неприятности. Но тѣзи опити и тѣзи неприятности вече принадлежатъ на историята и тѣ вече не повтарятъ въ всички онѣзи страни, които сѣ

се посветили на доставянето на материя за ваксината.

За развитието на предпазната ваксинация германската наука и германското законодателство иматъ решаещъ дѣлъ. Въ Германия най-напредъ се призна, че чрезъ една повторна ваксинация може да се поднови предпазната сила на предишната, която, съ течение на времето може да отъслабне. Заради това въ 1830 год. въ германската войска бѣ въведено задължителното повторно ваксиниране. Въ Германия бѣ създаденъ първия законъ за ваксинацията, въ който законъ като основенъ принципъ легна задължителното ваксиниране два пѣти.

Въ последнитѣ десетилѣтия въ Германия достигна въ добиването на материя за ваксината въ такова количество, че тя днесъ стои за примѣръ и е първата страна въ свѣта. Въ случая може да се напомнимъ само, щото днесъ ние можемъ да добиемъ само отъ едно говедео 500.000 порции материя за ваксинация, които може да се запази за много години, безъ да губи своето качество и своето действие. Значи липса отъ материя за ваксинация нѣма никога вече да се почувствува.

Като резултатъ отъ 50 годишни опити съ систематическото въвеждане на ваксинацията въ цѣлия народъ, може да се отбележи факта, че Вариолата (едрата шарка, сипаницата) е напълно изгонена отъ Германия. Същиятъ успѣхъ може да се постигне въ всѣка страна, която възприеме отъ насъ обичайнитѣ форми за борба противъ тая болестъ.

Освенъ предпазната ваксинация срещу едрата шарка, въ миналитѣ години особено голѣмо значение доби и предпазната ваксинация противъ дифтерита. Тя бѣ дѣло на известния германски изследователъ Емилъ фонъ Берингъ, който чрезъ своя противодифтеритенъ серумъ създаде една безкрайна благодатъ за човѣчеството. Той, обаче, не се задоволи само съ лѣкуването на появилата се болестъ, нито пъкъ съ намаляване на нейната

сила, а следваше намѣрението си напълно да я унищожи. Това което бѣ постигнато при едрата шарка, трѣбваше да се постигне и при дифтерита.

Основавайки се на неговитѣ изследвания, въ една дългогодишна работа се достигна до тамъ, щото смъртоносната отрова (токсина) на дифтеритния бацилл да бѣде така промѣненъ, щото стана сгодна материя, отъ която да се добива серумъ за ваксинация. Добитата по този начинъ материя за противодифтеритенъ серумъ наистина нѣма онова действие, което има ваксината на Вариолата, що се касае за продължителността на имунитета, но въпрѣки това, тя постига своята предпазна целъ въ грамаденъ машабъ. Децата, които сѣ подложени на ваксинация съ противодифтеритенъ серумъ, оставатъ за дълги години подъ предпазното действие на тоя серумъ.

Една задължителна противодифтеритна ваксинация въ Германия още не е въведена, обаче, на всѣкъде кждето се появи дифтерита въ една по-масова форма, веднага се прибѣгва до най-широко практикуване на противодифтеритното ваксиниране, за да се спрѣ всѣкакъвъ епидемиченъ характеръ въ нейното развитие. Тукъ на помощъ идва противодифтеритния серумъ, който въпрѣки всичко, играе една

твърде благотворна предпазна роля. Благодарение на неговото употребление смъртността при дифтеритнитѣ заболявания е сведена до минимумъ. Тая болестъ, която напада най-вече крехкия детски организъмъ, се намира подъ непрекъснатото научно бдениe на германскитѣ лѣкари и медицински институти, които неуморно търсятъ да откриятъ и да усъвършенствуватъ ози методъ, който напълно ще победи дифтеритната зараза. Трѣбва да се отбележи, обаче, че борбата противъ дифтерита, ако до преди известно време бѣше по-трудна поради по-низкото културно ниво и нехайство на родителитѣ, напоследъкъ тя взема все по целесъобразенъ характеръ.

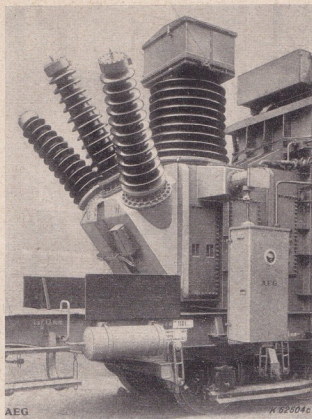
За отбелязване е, че почти всички майки по собствено вече желание предпочитатъ доброволната ваксинация на своитѣ деца. Именно тукъ трѣбва да подчертаемъ възможността за една правилна и ефикасна борба противъ дифтерита. Досегашнитѣ ваксинация противъ дифтерита въ Германия носятъ единъ грамаденъ успѣхъ. Всѣки случай, постигнатъ се едно бързо намаляване въ заболяванията и смъртността отъ дифтеритъ и днесъ вече може смѣло да се каже, че дифтеритътъ, като опасна заразителна болестъ, е на пътъ да загуби с воето значение като страшна заразителна болестъ.

Пътуващъ трансформаторъ

Трансформаторътъ е единъ електрически уредъ, чието предназначение е да трансформира електрическата енергия отъ едно напрежение въ друго. Щомъ единъ такъвъ трансформаторъ може да се пренася въ единъ вагонъ, напълно годенъ за употребление, то той се нарича пътуващъ трансформаторъ, тъй като той може да бѣде употребяванъ въ ж. п. мрежа днесъ на едно мѣсто, утре на друго, като при това се избѣгватъ всѣкакви монтажни и пр. За още по-голъмо улеснение, обаче, въ последно време се премина къмъ постройката на трансформатори, които заедно съ вагона

представляватъ една отдѣлна единица. Естествено е, че единъ такъвъ трансформаторъ, струва твърде много и за това рентабиленъ само, ако този трансформаторъ е съ голѣмъ капацитетъ.

Всички измѣрения на единъ такъвъ пътуващъ трансформаторъ трѣбва да има мѣрнитѣ на обикновения ж. п. вагонъ, тъй като трансформаторътъ трѣбва да бѣде въ състояние да пътува по всички ж. п. линии. Нашата картина показва предната страна на единъ А. Е. Г. пътуващъ трансформаторъ, съ единъ капацитетъ отъ 60.000 киловата, който може да

Плътнуващия трансформатор.

издържа едно напрежение от 100.000 волта. Тритъ изолатора за поменатото напрежение могат да се видят ясно върху картината. Тъзи изолатори и другитъ помощни съоръжения, както и моторътъ, регулаторътъ и пр. съ

построени, както се нарича технически, по продължението на профила, така щото се избѣгватъ всѣкакви приготвления и веднага следъ пристигането на трансформатора, може да се включи въ мрежата, за да дава веднага токъ.

ПРОГРАМА НА ГЕРМАНСКОТО РАДИО

Време на предаването	Видъ на предаването	Езикъ	Станции	Вълна
6.15—6.30	Новини	Българ.	DONAU, DXO, WS A.1253	
18.15—18.30	„	„	DONAU, DXM, DXJ	
20.15—20.30	„	„	DONAU, DXM	
23.00—23.15	„	„	WA A 1283	
23.15—23.30	„	„	DONAU, DXM	

Изгледъ отъ Гармишъ.